

denen og har kunnet samarbejde med andre, så har vi kunnet gøre vores indflydelse gældende. Det er i virkeligheden et meget flot projekt, måske det flotteste projekt overhovedet.

Men lige nu har Europa det skidt. Forfatningstraktaten ligger på sit yderste, man slås om et budget, der er mindre end 1 pct. af landenes samlede budget. Vi har en absolut uklædelig strid mellem England og Frankrig i en situation, hvor vi alle sammen burde holde sammen, samarbejde og vise en front over for borgerne, så de virkelig kunne se, der skete noget. Europa har oplevet, at en række af dets nøglelande har set stigende arbejdsløshed, stigende mismod, og mange taler, og jeg synes med rette, om manglende lederskab i Europa.

Hvad er forklaringen på det nej, der nu har været til forfatningstraktaten? Vi synes jo, det er en vældig god traktat. Det har vi haft en andenbehandling om her i Folketinget, og jeg skal ikke gentage alle de mange gode argumenter. Men jeg tror, at der har været et sæt af årsager til, at folk har stemt nej, ud over en psykologisk, uklogt formuleret tekst på nogle områder og nogle prætentiose måder at arbejde med teksten på.

Kl. 19.55

Jeg vil nævne to årsager, som i hvert fald har en relation til statsministeren og hans regering. Den ene er, at Europa ikke i de sidste år har gjort nogen effektiv indsats mod arbejdsløshed. Jeg tror, det er meget svært at overbevise folk om, at det går godt, at det fælles projekt er i fremgang, når man gør så lidt ved arbejdsløsheden. Det er jo ikke, fordi der ikke er nok at tage fat på.

Jeg kan bare nævne et område, som jeg har særlige forudsætninger for at kunne udtale mig om, og som Danmark har fabelagtig gode resultater på, nemlig energien. En af de største udfordringer overhovedet i Europa er energipolitikken, og vi ved, at hvis vi gjorde noget for at mindske vores afhængighed af importeret olie ved energibesparelser, ved vedvarende energi, kunne der skabes masser af arbejdspladser.

Men i de planer, der skal diskuteres i morgen og i overmorgen i Det Europæiske Råd, er ordet energi overhovedet ikke nævnt. Der er heller ikke nævnt andre fælles projekter, man kunne tage op. Derfor oplever mennesker i Europa ikke, at man virkelig tager deres største problem, nemlig arbejdsløsheden, tilstrækkelig alvorligt.

Den anden årsag er, at man gennemførte udvidelsen, som statsministeren jo ellers tit har rost sig af. Jeg tror, statsministeren vil kunne nikke

genkendende til, at selvros er den eneste påskønnelse, vi mennesker kan være helt sikre på. Han har i hvert fald tit gjort brug af den, også når det drejede sig om udvidelsen.

Men hvad var det, der skete ud over det historisk meget positive, at vi fik udvidet med de tidligere kommunistiske diktaturer, i virkeligheden den bedste begivenhed, der er sket i hvert fald i min generation? Det var, at da man skulle til at finansiere denne udvidelse, svigtede den politiske vilje.

I sin tid, da Irland kom med som et fattigt land, da Grækenland, da Spanien, da Portugal kom med, var der penge, sådan at udvidelsen blev en succes, og vi behøvede ikke at vedtage særlige foranstaltninger på arbejdsmarkedet for at forhindre tilstrømningen af arbejdskraft osv.

Men hvad skete der i efteråret 2002 under det danske formandskab? Ja, man lod Frankrig og Tyskland indgå en aftale, der havde to elementer. Det ene var, at der ikke måtte bruges flere penge i anledning af udvidelsen, og det andet var, at landbrugsstøtten til de franske bønder skulle fortsætte uændret med det resultat, at udvidelsen med de pågældende lande ikke blev den succes, som den blev i både Spanien, Portugal og Grækenland.

Statsministeren talte om, at det har været en bragende succes. Jeg tror, det er en sammensat historie, når man ser på det rent socialt. Jeg tror, at eliten har klaret sig betydelig bedre end mange almindelige mennesker, og det er en skam. Det er også det, der giver os de spændinger, vi har oplevet på arbejdsmarkedet i mange af de gamle EU-lande.

Jeg tror, det ville have været langt bedre, hvis vi virkelig havde satset på økonomisk at gøre udvidelsen til en succes. I dag føler disse lande, at det eneste, de har at konkurrere med, er lave lønninger, lav social standard osv. Det var jo ikke det, der var meningen.

Jeg synes, det er beskæmmende, at det eneste, vi kan finde ud af, er at lave beskyttelsesforanstaltninger, hvor nødvendige de end kan være, i stedet for virkelig at gøre noget for udviklingen i de pågældende lande.

Når vi ser på det budget, der er til forhandling i EU, så vil vi også dér kunne se, at broderparten af pengene ikke skal bruges i de nye medlemslande, men at broderparten af pengene skal bruges i de gamle EU-lande, i de oprindelige 15 EU-medlemsstater.

Hvad er vores råd til statsministeren inden mødet i morgen i Bruxelles? Det første er, at vi